

Arrest

nr. 94 733 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER MOEREN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qazelbashe origine te zijn. U werd geboren in 1977 in de wijk Qala e Fatullah in de stad Kabul - waar u ook opgroeide en tot uw vertrek woonde. U bent een sjiitische moslim. U spreekt Dari en een beetje Pashtou. U volgde drie jaar lager onderwijs, waarna u in de leer ging als automecanicien. Twaalf jaar later opende u uw eigen werkplaats. Op minder drukke dagen werkte u als taxichauffeur - een bijverdienste waarvoor u geen licentie had. Uw vader heet Mohammed Kabir Kazemi en werkt als autodealer. Uw moeder heet Halyia Kazemi. Uw jongere broer heet Sabur Kazemi, werkt ook als automecanicien en woont net als u in bij uw ouders. Uw jongere zus heet Homa Kazemi. Zij is getrouwd en woont bij haar man in de wijk Sabiqā Taimani in de stad Kabul.

Tijdens een rit vroeg een onbekende passagier u hoeveel u per dag verdiende. U antwoordde dat u tussen de 500 en 700 Afghani's per dag verdiende door mensen van de wijk Qala e Fatullah naar de wijk Forosgah te brengen. De onbekende passagier bood u toen 1000 Afghani's, per blok van twee uur, om zakken met verfpotten en andere bouwmaterialen te vervoeren van de wijk Sabiqa Taimani naar de wijk Parwan - waar de onbekende passagier een nieuw filiaal van een bouwbedrijf opstartte. U verklaarde dat u in totaal ongeveer elf keer deze route aflegde.

Op een dag kreeg u telefoon van uw familie. Uw moeder met hart- en nierproblemen moest snel naar het ziekenhuis gebracht worden. U vroeg uw passagiers uit te stappen en reed naar huis. Onderweg werd u aangehouden door de hierboven vernoemde onbekende passagier. Hij vroeg u opnieuw voor hem te rijden en stapte in uw wagen. U weigerde, omdat u snel naar huis moest. De onbekende passagier stapte boos uit.

De volgende dag moest u van uw vader met een voorschrift van uw moeder naar de apotheek. Op de 40 Meter Road werd u rond 11 uur 's ochtends tegengehouden door twee zwarte jeeps van het merk Landcruiser, met geblindeerde ruiten en zonder nummerplaten. Een persoon uit één van die jeeps stapte bij u in en bedreigde u met een pistool. Hij vertelde u dat de onbekende passagier voor wie u werkte gearresteerd was door agenten van Police Station nr. 4 en dat de zakken met verfpotten en andere bouwmaterialen die u vervoerde als dekmantel dienden voor het transporteren van bomvesten voor het plegen van aanslagen. Hij beval u zich ten laatste tegen 8 uur 's ochtends de volgende dag bij de politie aan te bieden. Hij beloofde u dat men u na een paar dagen zou vrijkopen. Indien u niet op zijn voorstel inging, zou u gedood worden.

Hierna contacteerde u uw vader en vertelde hem wat er gebeurd was. Hij droeg u op naar huis te gaan en te wachten. Dezelfde dag vond uw vader nog een smokkelaar bij wie u 's avonds de nacht doorbracht en 's anderendaags Afghanistan ontvluchtte. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland waar uw vingerafdrukken werden genomen en u ongeveer drie maand op straat leefde. Hierna trok u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 31 maart 2011 aankwam en asiel aanvroeg.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de mensen voor wie u bomvesten voor het plegen van aanslagen vervoerde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) en een brief met de bevestiging van uw verhaal door het wijkhoofd, ouderlingen en uw burens neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Vooreerst dient men erop te wijzen dat uw relaas in verband met het vervoeren van bomvesten hoogst merkwaardig overkomt. Zo lijkt het uiterst vreemd dat extremisten tien à elf dagen (CGVS, p. 7) een beroep zouden doen op u om een dergelijke operatie uit te voeren.

Vooreerst zou het toch logischer zijn dat men hiervoor een chauffeur binnen de eigen rangen zou aanspreken. Door via een dekmantel (zakken met verfpotten en andere bouwmaterialen - CGVS p. 5) een buitenstaander bij deze transporten te betrekken namen de extremisten een onnodig risico, temeer nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat men tevoren naar uw loyaliteit had gepeild of naar uw opinie inzake politiek en temeer ze toch niet konden uitsluiten dat u onderweg wel eens de inhoud van deze zakken van naderbij zou willen betrachten. Vervolgens oogt ook de manier waarop men u als chauffeur koos bijzonder amateuristisch (Eén van hen vroeg toen hoeveel ik zo per dag verdiende. ...) Hij zei dat ik 1000 Afghani's kon verdienen - CGVS p. 5), net als de gratuite manier waarop u door de onbekende opdrachtgever werd aangehouden om een rit te doen (Onderweg naar huis zag ik de meneer lopen waarvoor ik werkte. Hij stapte in en zei dat we nieuwe dingen moesten vervoeren – CGVS p. 5). Vooral het aanbieden van een grote som geld, 1000 Afghani's voor twee uur werk, terwijl u op een normale dag als taxichauffeur 500 tot 700 Afghani's verdiende, (CGVS p. 4-5), zonder exuberante of opvallende arbeid als tegenprestatie, past niet binnen het 'low profile'-kader dat men bij dergelijke transporten toch kan verwachten. Zo hoefde u niet eens te helpen met uit- of inladen (CGVS p. 9). Daarnaast verklaarde u ook dat de onbekende opdrachtgever alleen wou rijden. Als er andere passagiers in uw taxi zaten, dienden ze uit te stappen en een andere taxi te zoeken (CGVS p. 8). Een dergelijk manoeuvre vestigt enkel de aandacht op uw onbekende opdrachtgever, terwijl men toch kan verwachten dat hij net zo weinig mogelijk zou willen opvallen. Deze merkwaardigheden berokkenen de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook ernstige schade, men kan er van uitgaan dat extremisten transporten met bomvesten – een waardevolle én illegale lading – omzichtiger zouden aanpakken dan de modus operandi die u toelichtte.

Daarnaast bevatten uw verklaringen een aantal opmerkelijke tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u eerst dat u **twee à drie keer** (CGVS p. 5) voor de onbekende opdrachtgever heeft gewerkt. Toen u later tijdens het gehoor gevraagd werd hoeveel ritten u precies had gedaan, antwoordde u dat u **tien à elf** dagen telkens één rit per dag (CGVS p. 7) heeft gedaan voor deze onbekende. Wat er ook van zij, zonder rekening te houden met het grote verschil in aantal dagen tussen de twee verklaringen, kan men van u verwachten dat u van een dergelijke zeer lucratieve en dus opvallende opdracht het aantal werkdagen exact kan toelichten. Het feit dat u hier niet toe in staat was, oogt vreemd. Tevens verklaarde u eerst dat de onbekende opdrachtgever **geen gsm** had en ook uw nummer niet noteerde (CGVS p. 7). Toen hier later tijdens het gehoor dieper werd op ingegaan, vertelde u dat hij **wel** een gsm had maar dat u zijn nummer niet had (CGVS p. 8). Wat er ook van zij, deze bevinding illustreert opnieuw het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen. Men kan er toch van uitgaan dat het transporteren van waardevolle en illegale ladingen niet zomaar gebeurt, maar gepaard gaat met een uitgekende planning. Het feit dat uw onbekende opdrachtgever u nooit heeft gebeld (CGVS p. 7) om te horen of u beschikbaar was, maar bij elk transport onverwachts opdook doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

U verklaarde dat u een dag nadat u uw onbekende opdrachtgever een rit had geweigerd, op de 40 Meter Road tussen Shahid Square en Salim Karwan (CGVS p. 6) rond 11 uur 's ochtends werd klem gereden door twee jeeps (nieuwe zwarte Landcruisers, geblindeerde ruiten, geen nummerplaten – CGVS p. 10) en dat u toen met een pistool werd bedreigd. Het lijkt uiterst onwaarschijnlijk dat dit incident heeft plaatsgevonden. In de eerste plaats lijkt het heel vreemd dat men zulke opvallende voertuigen gebruikte om u tegen te houden. Ten tweede, gaat de weg waar het door u beschreven incident plaatsvond, pal door het centrum van Kabul. Hij loopt in de buurt van de Amerikaanse ambassade, het ISAF-hoofdkwartier (hoofdkwartier NAVO-eenheden Afghanistan) en de Airport Road (toegangsweg naar Kabul International Airport) - zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS p. 4). Uit algemene landeninfo blijkt dat de route tussen Shahid Square en Salim Karwan passeert langs tal van ministeries, ambassades en andere belangrijke instanties waardoor er van uit kan worden gegaan dat hij streng in het oog wordt gehouden. Het lijkt dan ook meer dan onwaarschijnlijk dat uw belagers u op een dergelijke plek met heel opvallende wagens zouden klemrijden. Temeer omdat hun gevangen genomen kompaan - uw onbekende opdrachtgever- telkens op u wachtte aan de taxistandplaats vlakbij uw woonplaats. Het feit dat men u daar niet opzocht, maar koos voor een uiterst opvallende raid op uw taxi doet een heleboel vragen rijzen die uw geloofwaardigheid geen goed doen. Net als het feit dat deze raid gebeurde op een weg met meerdere rijvakken (CGVS p. 10). Dat men u daar wist te traceren is op zich al vreemd, dat men besloot geen gemakkelijkere of minder openbare plaats te kiezen om toe te slaan nog meer.

Uw belager vertelde dat als u de verantwoordelijkheid voor de bomvesten op u nam, dat u na een paar dagen zou worden vrijgekocht uit het politiebureau (CGVS p. 6). Wat er ook van zij, het is algemeen bekend dat corruptie een probleem is bij de Afghaanse politie – zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Het is dus mogelijk dat men er in zou slagen een verdachte met smeergeld vrij te kopen. Dat men er dan voor zou opteren om via een omweg te werk te gaan door u de plaats te laten innemen van hun kompaan, lijkt hierbij dan ook een overbodig risico, omdat men u hiervoor diende te benaderen en te bedreigen.

Tevens verklaarde u dat u 's ochtends, één dag na deze gebeurtenissen, met een mensensmokkelaar uit Afghanistan vertrok (CGVS p. 6). Gezien de praktische en financiële hindernissen is het duidelijk dat de organisatie van uw reis met een mensensmokkelaar in een dergelijke korte tijdspanne bezwaarlijk kan hebben plaatsgevonden.

U vertelde ook over het recente verlies van uw twee neven bij de aanslag op een sjiitisch schrijn in de stad Kabul (CGVS p. 3). Het feit dat u neven hiervan slachtoffer werden staat u niet aan de hand van documenten - hoewel u nochtans beloofde hiervan gedetailleerde bewijsstukken neer te leggen. U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat deze twee personen hierbij zouden zijn omgekomen en hieruit kan sowieso niet worden afgeleid dat u omwille hiervan een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren (CGVS p. 12).

Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara neer. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet er discussie staan. Wat betreft de door u afgelegde verklaring aangaande wat er u is overkomen en de bevestiging van echtheid van dit schrijven door het 'wijkhoofd', de buren en de ouderlingen van de wijk dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande appreciatie daar dit stuk louter uw eigen verklaringen betreft en bijgevolg bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan. Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker stelt dat hij zelf ook niet weet waarom de extremisten op hem een beroep deden om bomvesten te vervoeren. Verzoeker vermoedt echter dat zij een beroep deden op hem omdat hij als taxichauffeur wordt geacht om objectief te zijn en om mensen en goederen te vervoeren zonder zich daarbij enige vragen te stellen. Bij het uitoefenen van zijn job als taxichauffeur controleert verzoeker de bagage van passagiers niet en spreekt hij zich evenmin uit over hun politieke voorkeur. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat het vreemd is dat in het kader van dergelijke transporten een bedrag van 1000 Afghani's voor twee uur werk zou betaald worden, stelt

verzoeker dat de onbekende man zich voorstelde als zakenman en eigenaar van een bouwbedrijf. Verzoeker dacht zodoende dat hij een rijk man was die het werk van verzoeker enorm apprecieerde. Verzoeker was immers steeds zeer vriendelijk tegen de onbekende man en vermoedde dat het betalen van een hogere prijs een appreciatie was voor het goede werk dat hij leverde. Dat de onbekende man alleen wilde rijden is bovendien niet verdacht. Verzoeker had een grote taxi waarin 10 mensen moesten plaatsnemen. Zodoende wachtte verzoeker op zijn vertrekplaats tot zijn taxi volzet was alvorens hij vertrok en gebeurde het aldus dat er soms reeds een aantal mensen in de taxi hadden plaatsgenomen. Wanneer de onbekende man aankwam stelde hij dat hij de taxi van verzoeker wou nemen en onmiddellijk vertrekken met hem als enige passagier. De andere passagiers konden dan een andere taxi nemen. Deze gebruikswijze is niet zo vreemd in Afghanistan en is eigen aan het werk van een taxichauffeur aldaar. Men reist als taxichauffeur namelijk ofwel met een volle taxi met een hele groep ofwel met een persoon die alleen wenst te reizen. Het is eveneens niet opmerkelijk voor een taxichauffeur om de wens van een passagier die alleen wil reizen te respecteren en niet meer te stoppen onderweg om andere passagiers op te pikken.

Verzoeker meent dat het onmogelijk is dat hij verklaard zou hebben dat hij de rit met de onbekende man slechts 2 à 3 keer uitvoerde. Verzoeker stelt met alle zekerheid dat hij deze ritten uitvoerde van 1/9/1389 tot 10/9/1389 en bijgevolg 10 à 11 keer een rit voor de onbekende man verzorgde. Wat de tegenstrijdige verklaringen betreft die verzoeker zou hebben gegeven omtrent het bezit van een GSM in hoofde van de onbekende man, stelt verzoeker dat de man wel degelijk een GSM had. Verzoeker beschikt echter niet over het nummer van de man, aangezien deze zijn GSM-nummer niet wou geven wanneer verzoeker er naar vroeg. Het is bovendien niet eigenaardig dat de onbekende man verzoeker nooit vooraf belde om te informeren of verzoeker beschikbaar was. Verzoeker behandelde de man als een gewone passagier. Ook andere passagiers namen op voorhand geen telefonisch contact op. Indien de onbekende man dit wel zou doen, zou dat bij verzoeker vreemd zijn overgekomen en het was net de bedoeling van de man om niet op te vallen, zoals zelf wordt aangehaald door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker geeft voorts aan dat er de laatste jaren zeer veel Landcruisers rondrijden in Kabul en mensen aldus niet bijzonder opkijken als zij een dergelijke wagen zien voorbijkomen. Deze wagens worden namelijk zeer veel gekocht door mensen die veel geld hebben. Het is bijgevolg niet zo vreemd dat men dergelijke wagens zou gebruikt hebben om verzoeker klem te rijden, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen beweert. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt het tevens eigenaardig dat verzoeker zou zijn tegengehouden op de drukke 40 meter weg tussen Shahid Square en Salim Karwan. Verzoeker stelt echter dat dit een zeer lange autoweg is, waarvan bepaalde delen zeer rustig zijn. De belagers hebben verzoeker mogelijks achtervolgd waardoor zij wisten dat hij deze weg vaak nam. Verzoeker betwist niet dat er zich op deze weg ambassades bevinden, maar benadrukt dat het een zeer lange weg betreft en dat hij werd tegengehouden op een rustig gedeelte dat een heel eind verwijderd ligt van het gedeelte waar de ambassades en andere organisaties gevestigd zijn. Het is bovendien logisch dat verzoeker niet werd opgewacht aan de taxistandplaats aangezien dit een zeer drukke plek is, waar zich veel taxi's en mensen bevinden en waar de politie regelmatig patrouilleert.

Verzoeker stelt tevens dat inderdaad tegen hem werd gezegd dat hij na een paar dagen zou worden vrijgekocht indien hij de verantwoordelijkheid voor de bomvesten op zich nam. Verzoeker is echter van mening dat dit slechts een excuus was ten einde hem te overhalen om zich verantwoordelijk te stellen, maar dat hij in werkelijkheid niet vrijgekocht zou worden. De extremisten zouden op die manier gewoon hun activiteiten kunnen verderzetten zonder dat ze enige gevolgen zouden dragen voor het vervoeren van de bomvesten. Indien verzoeker de plaats van de gevangen genomen man zou innemen zou dit hen bovendien geen geld kosten, daar waar het vrijkopen van hun kompaan wel veel geld zou kosten.

Ook verduidelijkt verzoeker dat hij geen andere keuze had dan binnen de 24 uur te vertrekken, daar hem door de extremisten slechts 24 uur werd gegeven om de plaats van hun kompaan in te nemen. Verzoeker is zo snel kunnen vluchten doordat zijn vader mensensmokkelaars kende, wat niet uitzonderlijk is in Afghanistan. Gezien de huidige toestand in Afghanistan willen immers veel mensen vluchten en zijn er veel smokkelaars actief in de regio.

Verzoeker geeft evenzeer te kennen dat hij, nadat hij gehoord werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op de hoogte werd gebracht van het feit dat er zich een aantal onbekende personen hadden aangeboden bij de garage van zijn broer. Deze overhandigden een oproepingsbrief aan de broer van verzoeker, waarin vermeld wordt dat verzoeker gezocht wordt en zich

dient aan te bieden. De broer van verzoeker wou dit document aan verzoeker overmaken en bood zich aan bij D-chel, teneinde de documenten naar België te verzenden. De brief die hij wenste te sturen werd echter geopend en wanneer men de documenten zag werd het hem verboden deze te verzenden. Aangezien men de documenten verdacht vond, werd de politie er zelfs bijgehaald en werd de broer van verzoeker verplicht het document daar achter te laten. Verzoeker heeft sindsdien geen contact meer gehad met zijn familie. Deze gebeurtenissen tonen aan dat hij nog steeds gezocht wordt en er in zijn hoofde nog steeds een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Deze gebeurtenissen vormen eveneens een bewijs van de corruptie die er heerst in Kabul.

Wat de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut betreft voert verzoeker een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens aan. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn motivatie zoals hoger weergegeven. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat er in Kabul een afname van geweld is en dat de aanslagen die er thans plaatsvinden niet de gewone burger viseren en een eerder beperkte impact hebben op het leven van de gewone Afghaanse burger, stelt verzoeker dat Kabul in werkelijkheid absoluut niet veilig is, gelet op de vele zelfmoordaanslagen en de vele kleine aanslagen. Verzoeker stelt dat wanneer je 's morgens vertrekt, je niet weet of je 's avonds nog veilig gaat thuiskomen. Verzoeker meent dan ook dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor zijn leven als gevolg van het willekeurig geweld in Kabul.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Vooreerst ontbeert het algemeen gegeven dat extremisten tien à elf dagen (stuk 3, gehoorverslag, p. 7) een beroep doen op verzoeker om bomvesten van de ene plaats naar de andere te brengen enige geloofwaardigheid. Het vervoeren van bomvesten is een riskante operatie die dan ook met de nodige omzichtigheid moet worden uitgevoerd. Het is niet aannemelijk dat men hiervoor een beroep doet op verzoeker, een taxichauffeur die geen deel uitmaakt van de organisatie. Overigens verklaarde verzoeker dat zijn opdrachtgever over personeel beschikte om de goederen in en uit de wagen te laden (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoeker vermoedt dat men op hem een beroep deed daar hij als taxichauffeur wordt geacht om objectief te zijn en om mensen en goederen te vervoeren zonder vragen te stellen, dat hij evenmin de bagage van de passagiers gaat controleren en zich uitspreekt over de politieke voorkeuren van zijn passagiers, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het geenszins geloofwaardig is dat de taliban voor een dergelijke risicovolle operatie een beroep doet op een derde, met name op verzoeker als taxichauffeur.

Ook is de manier waarop men verzoeker de opdrachten gaf niet geloofwaardig. Verzoeker verklaarde desbetreffend het volgende: *"Onderweg zag ik die meneer lopen, waarvoor ik werkte. Hij stapte in en zei dat we nieuwe dingen moesten vervoeren" (...) Hoe wist u wanneer u dingen moest ophalen? Wanneer deze man dingen moest vervoeren, kwam ging naar mijn taxistandplaats. Als ik er rond 9.30u à 10.00u dan wachtte hij (...) Had u ook telefonisch contact met hem? Normaal wachtte hij me op aan de taxistandplaats.(...)"* (stuk 3, gehoorverslag, p. 7) (eigen onderlijning). Het is niet aannemelijk dat iemand die bomvesten wil vervoeren zich op goed geluk zou wachten aan de taxistandplaats zonder zeker te weten dat verzoeker zich daar zou bevinden. Dat de onbekende man hierbij helemaal geen contact met verzoeker opnam, maar in feite onverwachts opdook is niet aannemelijk. Verzoeker verklaart immers duidelijk dat hij niet altijd werkzaam was als taxichauffeur, maar slechts wanneer hij geen werk had in zijn zaak als automekanieker en dat de onbekende man nooit telefonisch contact opnam en zelfs verzoekers nummer niet noteerde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7).

Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de mannen die hem bedreigden wilden dat hij naar de politie zou gaan om te verklaren dat een of andere klant de bomvesten in zijn auto had laten liggen en dat ze niet van de oudere man waren (stuk 13, vragenlijst DVZ, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter dat hem werd opgedragen om bij de politie te verklaren dat de bomvesten van hem waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Een dergelijke tegenstrijdigheid ondergraaft mee verzoekers asielrelaas. Dit element raakt immers de kern van het asielrelaas, waardoor van verzoeker kan worden verwacht dat hij hierover correcte, duidelijke en coherente verklaringen aflegt wanneer hem gevraagd wordt naar de feiten die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormen.

2.4. Verzoekers betoogt dat hij na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte werd gebracht van het feit dat er zich een aantal onbekende personen bij de garage van zijn broer hebben aangeboden, waarbij een oproepingsbrief werd afgegeven, dat men zou verhinderd hebben dat zijn broer deze brief aan hem zou opsturen en hem hebben verplicht om de brief achter te laten, herstelt de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet.

2.5. In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dienaangaande kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd uiteengezet.

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie die werd toegevoegd aan de verweernota nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat Kabul in werkelijkheid niet veilig is, merkt de Raad op dat dergelijke algemene beweringen niet van die aard zijn om voormelde vaststellingen te weerleggen. Verzoeker brengt geen gegevens aan om deze uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF